

POSTANOWIENIE

14 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 14 marca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa B.B.
przeciwko gminie miejskiej Ś.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej gminy miejskiej Ś.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 7 marca 2023 r., I ACa 1344/22,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w zakresie, w jakim odnosi się ona do punktu 1 i 3 zaskarżonego wyroku;**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie;**
- 3. zasądza od gminy miejskiej Ś. na rzecz B.B. 2700 zł zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 marca 2023 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, na skutek apelacji pozwanej i zażalenia powoda, częściowo zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 29 kwietnia 2022 r. i oddalił powództwo ponad zasądzoną w nim kwotę 180 025 zł z odsetkami oraz zmienił zawarte w wyroku nim rozstrzygnięcie

o kosztach (punkt 1), a w pozostałej części oddalił apelację pozwanej (punkt 2) i zażalenie powoda (punkt 3).

Pozwana wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego, zaskarżając go w całości. Powołała się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wskazując na naruszenie art. 675 § 1 k.c. w zw. z § 12 ust. 1 umowy z 28 lipca 2014 r., art. 471 oraz art. 361 § 1 k.c.

W odpowiedzi powód wniósł m.in. o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jedną z przesłanek dopuszczalności środka zaskarżenia jest interes prawny w zaskarżeniu. Dla jego powstania konieczne jest istnienie stanu pokrzywdzenia orzeczeniem (*gravamen*), który występuje, gdy zaskarżone orzeczenie narusza interesy skarżącego (zob.m.in. uchwałę składu siedmiu sędziów SN z 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, OSNC 2014, nr 11, poz. 108; postanowienia SN: z 25 lutego 2015 r., V CSK 450/14; z 16 kwietnia 2021 r., I CSK 484/20, i z 31 stycznia 2022 r., I CSK 1578/22). Rozstrzygnięcie w zakresie, w jakim Sąd Apelacyjny zmienił rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego i oddalił powództwo ponad kwotę 180 025 zł z odsetkami, jest dla pozwanej korzystne. Nie ma ona w tym zakresie interesu prawnego w zaskarżeniu, co powoduje odrzucenie skargi kasacyjnej co do punktu 1 wyroku Sądu drugiej instancji jako niedopuszczalnej na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.

Skarga kasacyjna została wniesiona także przeciwko rozstrzygnięciu Sądu drugiej instancji w zakresie, w jakim oddalił on zażalenie powoda. Wskazać trzeba, że zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna przysługuje od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie. Nie przysługuje zatem od postanowienia oddalającego zażalenie. Zresztą rozstrzygnięcie w tym zakresie również było korzystne dla pozwanej. Spowodowało to odrzucenie skargi kasacyjnej także co do punktu 3 zaskarżonego wyroku jako niedopuszczalnej na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.

W pozostałym zakresie należy wskazać, że Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa, usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Ograniczenie przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane te funkcje, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Wskazana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka zachodzi wówczas, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze jest dostrzegalna *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego o charakterze elementarnym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Jedynie w takim wypadku możliwa jest kontrola prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji w postępowaniu kasacyjnym. Obciążenie go oczywistą i istotną wadą wskazuje, że usunięcie tego orzeczenia z obrotu leży w interesie publicznym – a tym samym, że może dojść do realizacji celu skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia (zob. postanowienia SN: z 29 listopada 2022 r., I CSK 4912/22; z 30 listopada 2022 r., I CSK 2735/22; z 20 października 2023 r., I CSK 1612/23; z 26 października 2023 r., I CSK 76/23, i z 31 października 2023 r., I CSK 4805/22).

Zaskarżone orzeczenie nie jest dotknięte wskazaną wyżej kwalifikowaną wadliwością. Na podstawie art. 675 § 1 k.c. po zakończeniu najmu najemca obowiązany jest zwrócić rzecz w stanie niepogorszonym, zaś jeśli najemca oddał rzecz innej osobie do bezpłatnego używania lub w podnajem, obowiązek powyższy ciąży także na tej osobie (art. 675 § 2 k.c.). Z przepisu tego nie wynika, by oddanie lokalu przez najemcę w podnajem lub do używania osobom trzecim zwalniało najemcę z odpowiedzialności względem wynajmującego za szkody wyrządzone przez te osoby. Na podstawie ustalonego w postępowaniu dowodowym stanu faktycznego, bazując w szczególności na opinii biegłych, Sąd drugiej instancji uznał, że do pożaru, który doprowadził do zniszczenia budynku powoda, doszło na skutek podpalenia przez jednego z domowników, a nie z przyczyn zewnętrznych. W konsekwencji nie można uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

(E.M.)

[a.ł])